

Kayıp Sesler Okulu

Yavuz DEMİRKIRAN

Kayıp Sesler Okulu

Yavuz DEMİRKİRAN

Bellbrook köyünde kahkahalar kaybolmuştu. Bir sabah Eliza sessizliği fark etti. Fırıncının kıkırdaması gitmişti. Çocukların kahkahaları yok olmuştu. Kuşlar bile daha yavaş şarkı söylüyor gibiydi. Eliza kırmızı botlarını bağladı ve hardal rengi hırkasını giydi. 'Kahkahalarımızı bulacağım,' dedi. Pirinç düdüğü güneşte parlarken patikadan aşağı yürümeye başladı.

Eliza minik, ısıltılı seslerden oluşan bir izi takip ederek eski konser salonuna vardı. Salon yıllardır boştu, ama şimdi pencerelerinden yumuşak bir ışık sızıyordu. Ağır kapıyı iterek açtı. İçeride çocuklar bir daire şeklinde oturmuş, küçük kavanozlarda yankıları yakalamayı öğreniyorlardı. Yeşil yelekli minik bir fındık faresi ona doğru koştu. 'Hoş geldin!' diye ciyaktı. 'Ben Pip. Tam derse yetiştin!'

Okulun kurucusu Bayan Kadans, Eliza'yı karşıladı. Üzerinde erik rengi bir şal, belinde minik çanlar ve diyaazonlardan oluşan bir zincir vardı. 'Burada dinlemeyi öğreniriz,' dedi, gri-yeşil gözleri pırıldayarak. 'Fısıltıları toplar, yankıları yakalarız. Ama son zamanlarda bir yaratık köyden sesleri alıyor.' Eliza'nın kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. Düdüğüne dokundu. 'Yardım etmek istiyorum,' dedi. Pip sevinçle bağırdı.

Fısıltı Toplama dersinde Eliza avuçlarını açıp beklemeyi öğrendi. Fısıltılar karahindiba tohumları gibi uçuşuyordu ve o onları nazıkçe yakalıyordu. 'Her fısıltı bir sır saklar,' dedi Bayan Kadans. Eliza bir gülün fısıltısını dinledi: 'Arılar için açıyorum.' Gülümsedi. Ön dişlerinin arasındaki boşluk göründü. En küçük seslerin bile önemli olduğunu öğreniyordu.

Sırada Yankı Yakalama vardı. Pip ve Eliza salonun en yüksek kulesinde durdular. 'Yankıyı bekle,' dedi Pip. Eliza 'Merhaba!' diye seslendi. Sesi geri döndü, ama üzgün geliyordu. 'Yankılar yalnız,' diye fısıldadı Pip. Eliza sesleri alan yaratığı merak etti. İçinde bir şefkat kıpırtısı hissetti. 'Belki sadece dostça bir şey duymak istiyordur,' dedi.

Sessiz Dil dersinde çocuklar sessizliğı anlamayı öğrendiler. Eliza hareketsiz oturup kalp atışları arasındaki sessizliğı dinledi. Kadife bir perdenin arkasından gelen hafif, boş bir uğultu fark etti. 'İşte o yaratık,' diye fısıldadı Pip. Eliza parmak uçlarında yaklaştı. Uzun, ince, koyu mor-gri tenli, kocaman bir orkestra şefi paltosu giymiş bir figür gördü. İçi boş ağzı hiç ses çıkarmıyordu.

Maestro Hollow adlı yaratık kocaman gümüş gözlerini Eliza'ya çevirdi. Korkutucu değil, utangaç görünüyordu. 'Ben hiç ses çıkaramıyorum,' dedi tünelden geçen rüzgâr gibi bir sesle. 'Bu yüzden köyünüzden sesler ödünç alıyorum.' Eliza kolları boyunca uzanan parlayan çizgileri gördü. Onun için üzüldü. 'Çalmak zorunda değilsin,' dedi nazikçe. 'Sana müzik yapmayı öğretebilirim.'

Maestro Hollow tereddüt etti. 'Sesim yoksa nasıl müzik yapabilirim?' diye sordu. Eliza pirinç düdüğünü kaldırdı. 'Bununla başlayabiliriz,' dedi. Yaratığa nasıl yavaşça üfleneceğini gösterdi. Düdük berrak, tatlı bir nota söyledi. Maestro Hollow'un gözleri kocaman açıldı. 'Bunu ben mi yaptım?' diye fısıldadı. Eliza başını salladı. Pip sevinçten dans etti.

Bayan Kadans salonun deposundan tozlu bir trompet getirdi. 'Bunu dene,' dedi. Maestro Hollow üfledi ve havayı sıcak, altın rengi bir ses doldurdu. Kollarındaki parlayan çizgiler ışıkla nabız gibi attı. 'Bir sesim var!' diye haykırdı. Eliza alkışladı. 'Şimdi çalınan tüm sesleri geri verebiliriz,' dedi. Yaratık kabul etti. Birlikte fısıltı ve yankı kavanozlarını topladılar.

Ertesi gün Eliza ve Maestro Hollow Bellbrook'ta yürüdüler. Yaratık toplanan seslerle dolu büyük bir çanta taşıyordu. Fırıncının kıkırdamasını ve çocukların kahkahalarını geri verdi. İlk başta köylüler korktular, ama Eliza 'Sorun yok. O bir arkadaş,' dedi. Maestro Hollow trompetiyle yumuşak bir melodi çaldı ve köylüler gülümsedi. Kahkahalar yeniden fişkırmaya başladı.

Bayan Kadans geri dönen sesleri kutlamak için büyük bir konser duyurdu. Kayıp Sesler Okulu'ndaki herkes çalıştı. Pip fısıltıları minik çantasında topladı. Maestro Hollow uzun, ince kollarıyla orkestrayı yönetti. Eliza düdüğünü çaldı. Bütün köy davet edildi. 'Her birimiz özel bir şey paylaşacağız,' dedi Eliza. Eski konser salonu ışıklarla ve mutlu sohbetlerle parıldadı.

Konser gecesi salon tıklım tıklımdı. Eliza sahnede duruyordu, Pip omzundaydı. Maestro Hollow kollarını kaldırdı. İlk nota bir gülün fısıltısıydı. Sonra yankılar çanlar gibi çınladı. Fırıncının kıkırdaması bir davul vuruşuna dönüştü. Çocuklar ritimle kıkırdadılar. Maestro Hollow'un trompeti hepsinin üzerinde yükseldi. Eliza düdüğünü çaldı ve kalabalık coşkuyla bağırdı.

Konserden sonra Maestro Hollow derin bir selam verdi. 'Teşekkür ederim, Eliza,' dedi. 'Kimse beni dinlemezken sen beni dinledin.' Eliza gülümsedi. 'Dinlemek arkadaş edinmenin yoludur,' dedi. Yaratık başını salladı. Artık sesleri çalmasına gerek yoktu. Kendi müziği vardı. Bellbrook köyü yeniden kahkahalarla doluydu ve okulun yeni bir öğretmeni vardı.

Eliza her hafta Kayıp Sesler Okulu'na döndü. Yeni çocuklara fısıltı toplamayı ve yankı yakalamayı öğrenmelerinde yardım etti. Pip hep yanındaydı, her zaman maceraya hazırды. Bayan Kadans 'Dinleme konusunda bir yeteneğin var,' dedi. Eliza pirinç düdüğüne dokundu. Her sesin, büyük ya da küçük, bir hikâyesi olduğunu biliyordu. Ve her hikâye duyulmayı hak ediyordu.

Okul büyüdü ve dostlukları da büyüdü. Maestro Hollow öğrenmek isteyen herkese müzik öğretti. Yaratığın içi boş ağız artık çiçekleri sallandıran melodiler şekillendiriyordu. Eliza sık sık kayıp seslerin izini takip ettiği günü düşündü. Kahkahadan fazlasını bulmuştu. Bir arkadaş ve her fısıltının önemli olduğu bir yer bulmuştu.

Ve böylece Bellbrook köyünde kahkahalar bir daha hiç kaybolmadı. Eliza dikkatle dinlemenin dünyayı anlamamıza ve başkalarını takdir etmemize yardımcı olduğunu öğrendi. Dinlediğinde, bir arkadaşına ihtiyaç duyan bir fısıltı duyabilirsin. Şarkı söylemek isteyen bir yankı yakalayabilirsin. Ve belki de birlikte güzel müzik yapmanın sırrını bulabilirsin.